

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **navrhovatele: Ing. J.L., bytem „X“, za účasti: 1) Městský obvod Pardubice III, Jana Zajíce 983, Pardubice 530 12, 2) Občanská demokratická strana**, zastoupená zmocněnkyní Ing. K.H., „X“, **3) Česká strana sociálně demokratická**, zastoupená zmocněnkyní Bc. P.M., „X“, **4) Komunistická strana Čech a Moravy**, zastoupená zmocněnkyní I.P., „X“, **5) PARDUBÁCI**, zastoupení zmocněnkyní K.H., „X“, **6) Koalice pro Pardubice (KDU-ČSL a Nestranici)**, zastoupená zmocněncem MUDr. V.U., „X“, **7) SDRUŽENÍ PRO PARDUBICE**, zastoupené zmocněncem R.Š., „X“, **8) ANO 2011**, zastoupené zmocněncem Mgr. T.K., „X“, **v řízení o návrhu na soudní přezkum voleb do Zastupitelstva Městského obvodu Pardubice III, konaných ve dnech 10. a 11.10.2014,**

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Účastníci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Navrhovatel se včas podaným návrhem ze dne 24. 10. 2014 domáhal vydání rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb konaných ve dnech 10. a 11. 10. 2014 do Zastupitelstva Městského obvodu Pardubice III. Návrh odůvodnil následujícím způsobem:

Volební strana „*Patrioti Pardubic*“ zastoupená navrhovatelem jako kandidátem této volební strany kandidovala s č. 7 ve volebních okrscích č. 3001-3005 v Pardubicích. Navrhovatel tvrdil, že nebyla překročena hranice 5 % potřebná k získání mandátu v Zastupitelstvu Městského obvodu Pardubice III, kdy uvedená volební strana získala jen 4,9 % volebních hlasů. Pro překročení hranice 5 % chybí 4 hlasy pro volební stranu a „*l zisku mandátu*“. Dále uvedl své úvahy o složitosti volebního systému, o četné chybovosti při sčítání hlasů, což mělo dle navrhovatele za následek, že byly volby neplatné. Dále i navrhovatel „*má informace o tom, že je podpořilo v jednotlivých okrscích, kde žijí samotní kandidáti, více osob, a to nejen z řad rodiny a přátel, což nebylo ve výsledcích voleb reflektováno.*“ Navrhovatel považuje za „*nestandardní*“ rozdíly v hlasech určených jednotlivým kandidátům, kdy např. kandidát Ing. L. získal ve volebních okrscích 3002 – 3015 v Pardubicích v průměru 27 hlasů, avšak ve volebním okrsku č. 3001 v Pardubicích získal pouze hlasy 4, „*přestože zjistil, že konkrétně jeho osobu v tomto okrsku podpořilo minimálně dalších šest voličů.*“ Dále navrhovatel spatřuje „*velké rozdíly odevzdaných hlasů v jednotlivých okrscích voleb do zastupitelstva města Pardubic a do zastupitelstva Městského obvodu Pardubice III, a to zejména pro kandidáty MUDr. K.Š., Ph.D., a Ing. J.L.*“. Dále opětovně odkázal na složitost a nepřehlednost volebních lístků, na „*chybovost při určování platných odevzdaných hlasovacích lístků a sčítání hlasů*“, domnívá se, že došlo k porušení § 40 zák. č. 491/2001 Sb., zákona o volbách do zastupitelstev obcí, v platném znění (dále jen „*zákon o volbách do zastupitelstev obcí*“), kdy „*nebyly řádně sečteny odevzdané hlasy*“, a proto „*navrhuje kontrolu, resp. přepočítání, všech hlasovacích lístků ve volebních okrscích č. 3001-3015 v Pardubicích do zastupitelstva Městského obvodu Pardubice II.*“.

Krajský soud v řízení podle ust. § 59 a násl. zákona o volbách do zastupitelstev obcí a podle ust. § 90 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím závěrům:

Krajský soud v řízení podle ust. § 59 zákona o volbách do zastupitelstev obcí a podle ust. § 90 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím závěrům:

Platná právní úprava za účelem soudní nápravy porušení volebního zákona stanoví tři právní prostředky, a to návrh na neplatnost voleb, návrh na neplatnost hlasování a návrh na neplatnost volby kandidáta (§ 60 zákona o volbách, § 90 odst. 1 s. ř. s.).

Účelem právní úpravy soudního přezkumu voleb rozhodně není, aby každé porušení volebního zákona nebo právního předpisu přímo souvisejícího či vázaného s volebním procesem (dále jen „volební zákon“) mělo automaticky za následek aplikaci zmíněných právních prostředků k nápravě všech případů porušení volebního zákona soudním rozhodnutím podle zmíněné právní úpravy. Při soudním přezkumu voleb je vždy třeba mít na paměti, že porušení volebního zákona při volbách do zastupitelstev obcí může mít za následek aplikaci některého z výše zmíněných právních prostředků jen tehdy, kdy porušením volebního zákona (a to skutečným a prokázaným, nikoliv v podobě pouhých pochybností, jak soud dál uvede) nebyla **respektována skutečná a svobodná vůle voličů projevená ve volbách** na základě jejich aktivního volebního práva, a to ve vztahu ke zvoleným kandidátům do zastupitelstva obce. Volby do zastupitelstev obcí jsou výsledkem uplatnění aktivního volebního práva jednotlivými voliči (článek 21 Listiny základních práv a svobod). Proto musí být prioritním hlediskem při přezkoumávání návrhu na neplatnost voleb soudem **dodržení práva svobodné volby** těch voličů, kteří toto právo uplatnili platným způsobem v řádných volbách.

Cílem soudního přezkumu voleb do obecních zastupitelstev proto není pouhé zjištění, zda byl porušen volební zákon, ale zda porušení volebního zákona nabylo takové **intenzity**, že mělo za následek buď **přímé ovlivnění svobodné vůle voličů**, anebo jeho důsledkem byl **vznik rozporu mezi skutečně projevenou vůlí voličů ve volbách (tj. na základě provedeného hlasování) a skutečně zjištěnými a vyhlášenými výsledky voleb postupem upraveným dle příslušných ustanovení volebního zákona**, a to vždy ve vztahu ke zvoleným kandidátům. V případě, že soud zjistí **porušení** volebního zákona zmíněné intenzity, pak k nápravě porušení volebního zákona dle platné právní úpravy je oprávněn soud aplikovat jen výše uvedené právní prostředky (tj. právní instituty), které zákon stanoví. Zároveň platí, že soud není vázán tím, že navrhovatel v návrhu uplatní některý z těchto právních prostředků, respektive uplatní všechny tři zároveň. Pro úspěšnost navrhovatele není rozhodné, zda a jakým způsobem určí v návrhu některý z uvedených právních prostředků. Podstatná jsou jeho skutková a právní tvrzení, tedy vlastní obsah návrhu. Pokud např. navrhovatel podá návrh na neplatnost hlasování, může soud dospět k závěru, že se ve skutečnosti jedná o návrh na neplatnost voleb apod. Je totiž nutné mít na paměti, že každý navrhovatel nemusí být veden snahou o dosažení již výše zmíněného cíle, ale může být motivován svým osobním zájmem, určitými negativními zkušenostmi z průběhu voleb, vlastními dojmy či pocity, které mohou vyvolat jen pouhá podezření atd. Soud naopak při soudním přezkumu voleb nesmí minout výše zmíněný cíl soudního přezkumu. Právě proto mu přísluší právo korigovat způsob aplikace některého z výše zmíněných právních prostředků.

Zároveň je nutné konstatovat, že aby vůbec soud mohl hledat onen zmíněný cíl soudního přezkumu, musí k tomu mít připravenou odpovídající „startovní“ pozici. A tu je

schopen vymezit pouze navrhovatel podáním zcela srozumitelného, jasného, nepochybného a **kvalifikovaného návrhu**, a to z hlediska jeho obsahu (tj. nikoliv způsobem volby některého z uvedených právních prostředků). Soud totiž není nějakým dalším volebním orgánem ve volebních věcech, či snad nějakým dalším státním orgánem pověřeným k všeobecnému dozoru nad volbami, jenž by byl povinen ex officio, nad rámec skutkových a právních tvrzení v návrhu, vyhledávat jednotlivá porušení volebního zákona a zjednávat nápravu. V každém případě se jedná o soudní přezkum voleb, kdy i v tomto soudním řízení platí zásada dispoziční, podle které je procesní iniciativa dána do rukou účastníků, nikoliv soudu. Je proto vždy v **zájmu navrhovatele**, aby již v návrhu uvedl **dostatek skutkových a právních tvrzení**, tj. aby uvedl veškeré skutkové a právní důvody, na základě kterých navrhovatel nejen že si jen sám laicky myslí, že došlo k porušení volebního zákona, ale jím uvedené skutkové a právní důvody musí být již samy o sobě schopny vyvolat úvahu soudu o možném závažném porušení volebního zákona zmíněné intenzity, přičemž pro úspěšnost návrhu v něm nestačí uvést **jen pouhá podezření či pochybnosti** týkající se porušení volebního zákona. K tomu je nutné připomenout, že ve volebních věcech platí zásada koncentrace řízení, přičemž lhůta k podání návrhu se vztahuje nejen na návrh samotný, ale i na uvedení všech skutkových nebo právních důvodů týkajících se porušení volebního zákona (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 13.12.2004, sp. zn. Vol 13/2004 – uvedený judikát lze plně aplikovat i při volbách do zastupitelstev obcí, neboť má obecnou platnost). Jinými slovy, soud není povinen v případě pochybností či nejasností v návrhu za navrhovatele domýšlet jeho argumentaci, doplňovat ji, či vyzývat navrhovatele k doplnění návrhu či k odstranění jeho vad. Je tomu přesně naopak, když na základě zmíněné zásady koncentrace řízení nemůže již soud přihlížet k tvrzením obsaženým v jiných podáních než v návrhu, např. v jeho doplnění (srov. zmíněné usnesení NSS ze dne 13.12.2004).

Jak již soud výše uvedl, není sám při soudním přezkumu vázán obsahem návrhu na aplikaci těchto právních prostředků. Při úvaze, který z těchto právních prostředků zvolí, však musí mít soud vždy na paměti výše zmíněný cíl soudního přezkumu a musí jej zvolit tak, aby byla zachována zásada minimalizace zásahů veřejné moci do procesu svobodného vytváření vůle voličů a do jejich skutečně projevené vůle ve volbách. **Smyslem a účelem** uvedených právních prostředků při soudním přezkumu voleb je, aby porušení volebního zákona dosahující zmíněné intenzity bylo napraveno právě cestou soudní aplikace některého z těchto prostředků. Avšak za účelem respektování zmíněné zásady a dále za účelem dodržení zmíněného cíle soudního přezkumu není možné, aby při jakémkoliv porušení volebního zákona soud vydal rozhodnutí, kterým by bylo nutné „nutit“ voliče k opětovnému projevu své vůle při volbě kandidátů do zastupitelstva obce, ale je nutné v maximální možné míře tuto jejich již jednou projevenou vůli **respektovat**. Soud musí totiž respektovat i v řízení o návrhu na rozhodnutí o neplatnosti voleb zásadu právní jistoty jako základní princip a znak právního státu. Nezbytnou součástí této zásady je nejen předvídatelnost práva, ale i legitimní předvídatelnost postupu orgánu jak moci výkonné, tak i soudní (podrobněji např. nálezy Ústavního soudu ve věci sp.zn. II. ÚS 329/04). Přece musí být každému zcela zřejmé, že když voliči ve volbách zcela jasným a platným způsobem vyjádřili svoji vůli a uplatnili tak své aktivní volební právo řádným způsobem, také mohou zcela legitimně očekávat, že výkon jejich volebního práva jako výraz skutečného projevu jejich vůle bude zákonným způsobem promítnut i ve výsledcích voleb. K naplnění uvedeného legitimního očekávání ze strany voličů proto nemůže dojít například jen z důvodu chybného postupu okrskové volební komise při opravě počtu obdržených platných hlasů obsaženého v zápisu o průběhu a výsledku hlasování, jak zdejší soud judikoval v rozsudku ze dne 20.11.2006, č.j. 52 Ca 71/2006-68, přičemž závěry z něj byly promítnuty do judikátu a právní věty publikovaných

pod č. 1055/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dostupné na www.nssoud.cz). Současně je třeba si uvědomit, že při vyslovení neplatnosti voleb v tomto případě by bylo nutné **opakovat volby** a v nových volbách by voliči nebyli zcela logicky povinni přizpůsobit svou vůli při uplatnění aktivního volebního práva vzniklé situaci v důsledku již zmíněného pochybení okrskové volební komise. Jinými slovy, v opakovaných volbách by voliči byli oprávněni provést novou svobodnou volbu prostřednictvím nových hlasovacích lístků, přičemž nelze ani navrhovateli zaručit, že by výsledky nových voleb byly stejné jako správné výsledky voleb předchozích (tj. bez uvedeného pochybení okrskové volební komise). Opakované volby by sice z formálního hlediska mohly napravit důsledky již výše zmíněného pochybení okrskové volební komise, ale protože opakované volby nemohou být „kopií“ původně projevené vůle voličů ve „zneplatněných“ volbách, mohly by jejich výsledky nepříjemně překvapit i samotného navrhovatele. **V opakovaných volbách** by mohla být vůle voličů zcela jiná než v těch původních, když by mohla být ovlivněna vyhlášenými výsledky, byť soudem „zneplatněných“, voleb původních. Takový postup soudu by mohl být nejen **porušením aktivního volebního práva voličů**, ale i pasivního volebního práva, neboť původně zvolení kandidáti dle skutečných a správných výsledků voleb by v opakovaných volbách být zvoleni nemuseli. Proto právní prostředky v podobě zneplatnění voleb či zneplatnění hlasování považuje soud za zcela **výjimečné** a mohou být soudem aplikovány ve výjimečných případech, při **zcela zřejmých, závažných porušeních zákonných pravidel volebního procesu, jež měly za následek buď přímý vliv na svobodu projevu vůle voličů** (jedná se zejména o případy, kdy se jednalo o zásadní porušení volebního zákona mající za následek praktickou nemožnost zjištění skutečné vůle voličů, a to i soudem při soudním přezkumu voleb, např. volby se konaly v nesprávných obvodech, nebo nebylo ani možné zjistit výsledky voleb, např. při ztrátě volební dokumentace apod.), anebo při zjišťování výsledků voleb porušení volebního zákona (tvrzené navrhovatelem) mohlo mít za následek vznik rozporu mezi takto projevenou skutečně svobodnou vůlí voličů a zjištěnými a vyhlášenými výsledky voleb dle příslušných ustanovení volebního zákona. Jinými slovy, při soudním přezkumu voleb do zastupitelstev obcí musí vždy být v maximální možné míře **šetřen skutečný projev vůle voličů** ve vztahu ke zvoleným kandidátům do obecních zastupitelstev.

Soud tak závěrem k uvedeným úvahám shrnuje, že aplikace právních prostředků v podobě neplatnosti voleb a hlasování by měla být zcela výjimečná, jen v případech zcela mimořádných a prokázaných případech závažného porušení volebního zákona, jež dosahují výše zmíněné intenzity a která nelze napravit jinými právními prostředky než prostředky respektujícími uvedenou zásadu a cíl soudního přezkumu voleb. Nejvyšší správní soud pro takové závažné porušení přiřadil pojem „**zatmění volebních výsledků**“, když pro posuzování důvodnosti volebních stížností zformuloval NSS ve své judikatuře „**algoritmus posuzování volebních stížností**“, kdy při posuzování důvodnosti volebních stížností je postupováno ve třech krocích. Tento algoritmus se přímo nevztahuje na volby do zastupitelstev obcí, protože NSS řeší jiné případy volebních stížností, avšak vzhledem ke své obecnosti jej lze aplikovat i při soudním přezkumu voleb do zastupitelstev obcí. Tyto tři podmínky vyhovění volební stížnosti jsou následující:

1. Protizákonnost – tj. porušení některých ustanovení volebního zákona anebo porušení jiných právních předpisů než výhradně volebního zákona, a to v těch případech, kdy se z obsahového hlediska jedná o právní předpisy vážící se na volební proces, a které z hlediska závažnosti dosahují ústavní intenzity, případně se jedná o případy přímé aplikace ústavních norem bez jejich konkretizace v předpisech jednoduchého práva.

Uvedení všech případů protizákonnosti je otázkou interpretace a aplikace práva, tj. není možné taxativně všechny případy uvést.

2. Existence přímého vztahu mezi touto protizákonností a výsledkem voleb. Tato podmínka vylučuje všechny myslitelné případy, kdy sice skutečně dojde k porušení relevantních předpisů, nicméně toto porušení nemá žádnou souvislost se zjištěnými volebními výsledky.
3. Zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volební výsledek. Tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možnost se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, dopadly by zřejmě volby odlišně. Jinými slovy, tato intenzita způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tedy jejich zásadní zpochybnění (srov. usnesení NSS ze dne 4.7.2006, čj. Vol 66/2006-105).

Obdobně Ústavní soud v minulosti opakovaně konstatoval, že naše volební soudnictví nezná absolutní vady volebního řízení (tzv. absolutní zmatky volebního řízení), tj. takové porušení ustanovení volebního předpisu, které by mělo za následek automatické zrušení voleb, volby kandidáta nebo hlasování. Všechny možné vady a pochybení je proto třeba považovat za relativní a jejich význam je nutno poměřovat jejich dopadem na výsledek voleb do zastupitelského orgánu jako takového, nebo na výsledek volby konkrétního kandidáta, popřípadě na výsledek hlasování, a to podle principu proporcionality. **Řízení je tedy založeno na ústavním principu ochrany rozhodnutí, které vzešlo z vůle většiny vyjádřené svobodným rozhodováním a respektujícím práva menšiny** (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 5/02, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení, svazek č. 28, str. 25 a násl., a vyhlášený pod č. 476/2002 Sb.), **příčemž rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily, nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak. Vyslovení neplatnosti voleb totiž nelze považovat za trest za porušení volebních předpisů, jedná se o prostředek k zajištění legitimacy zvoleného orgánu** (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení, svazek č. 36, str. 185 a násl., a vyhlášený pod č. 140/2005 Sb.).

Společným jmenovatelem pro posouzení důvodnosti návrhu je však podle názoru krajského soudu dosažení zmíněného cíle a dodržení uvedené zásady soudního přezkumu voleb.

Při respektování výše uvedených východisek pro posouzení daného návrhu soud v projednávané věci dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak již soud výše uvedl, při soudním přezkumu voleb je nutné mít na paměti, že porušení volebního zákona při volbách do zastupitelstev obcí může mít za následek aplikaci některého z výše zmíněných právních prostředků jen tehdy, když porušením volebního zákona nebyla respektována skutečná a svobodná vůle voličů projevená ve volbách na základě jejich aktivního volebního práva, a to v dané věci ve vztahu ke zvoleným kandidátům do uvedeného zastupitelstva. Základním předpokladem pro tento soudní přezkum je existence porušení volebního zákona ve zmíněné intenzitě, která způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tedy jejich zásadní zpochybnění, přičemž se musí jednat o skutečné a prokazatelné porušení volebního zákona, nikoliv o nějaké negativní zkušenosti navrhovatele z průběhu voleb či o jeho vlastní dojmy nebo pocity, které mohou vyvolat pouhá nevěrohodná a neprokazatelná podezření. Soud totiž **není žádným „kontrolním“ orgánem**, který by na základě takových dojmů, pocitů či nevěrohodných podezření byl povinen provádět

automaticky požadovanou kontrolu. Proto v souladu s výše uvedeným cílem soudního přezkumu a účelem jeho právní úpravy musí navrhovatel v návrhu uvést takové skutečnosti, z nichž by vyplývala **závažná indicie o porušení volebního zákona v požadované intenzitě**. Musí se jednat o takové skutečnosti, se kterými spojuje zákon o volbách určitý následek, jenž by se měl projevit ve zpochybnění volebního výsledku. Je nutné proto rozlišovat mezi tím, zda navrhovatel uvede ve svém návrhu na neplatnost voleb skutečnost, kterou nelze považovat za výše zmíněnou indicii, ale pouze za dojem či pocit, spekulativní úvahu či pouhé nevěrohodné a neprokazatelné podezření, s mizivou pravděpodobností existence dostatečné míry věrohodnosti takového tvrzení, anebo uvede skutečnost, kterou za zmíněnou indicii již považovat lze. Je úkolem soudu, aby takové návrhy rozlišoval při respektování účelu a dosažení výše zmíněného cíle soudního přezkumu voleb. Ostatně ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, když konstatoval: *„Aby však soud sám přistoupil k přepočtu hlasů či přezkoumávání správnosti jejich posouzení pouze na základě důkazně nepodložené volební stížnosti, musela by jej k tomu v konkrétním případě přimět zvláště významná indicie, která by byla způsobila vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb“* (usnesení NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-41, a zejména usnesení č.j. Vol 82/2006-51). **Funkce soudu v rámci soudního přezkumu voleb nemůže totiž být vykládána tak široce, „aby v konečném důsledku jeho práce nahrazovala na základě pouhé spekulativně formulované námitky činnost volebních orgánů, v mezním případě ve smyslu přepočítávání všech hlasovacích lístků“** (srov. usnesení NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-41).

Tvrzení, která navrhovatel ve svém návrhu uvedl, nelze považovat za zvláště významnou indicii pro to, aby soud na základě takového tvrzení přikročil k přepočítávání hlasů, které navrhovatel požadoval. Ten totiž v návrhu neuvedl jedinou skutečnost, která by mohla sama o sobě bez dalšího vyvolat důvodnou pochybnost o dodržení volebního zákona, zejména § 40 zákona o volbách do zastupitelstev obcí. Jestliže tento důvod spatřuje navrhovatel *„ve složitosti volebního systému, který je příčinou četné chybovosti při sčítání hlasů“*, kdy *„volební komisaři sčítají velice rychle, nepozorně“*, tak přehlédl, že ke každému tvrzení má v tomto soudním řízení navrhovatel i povinnost důkazní, resp. nese břemeno důkazní. Pouhé toto tvrzení samo o sobě bez dalšího lze označit pouze za spekulaci, nikoliv za výše zmíněnou významnou indicii. Uvedeným tvrzením v podstatě navrhovatel „pasuje“ soud do role jakéhosi „kontrolního“ orgánu, což soudu nepřísluší. Pokud by soud přisvědčil této argumentaci, tak by ad absurdum měl nahrazovat činnost volebních komisí pouze na základě jakéhokoliv obecného návrhu na přezkum voleb s požadavkem na přepočet hlasů. Rovněž další skutečnosti, které navrhovatel uvádí jako důvod pro „přepočítání“ hlasů, tj. že *„má informace o tom, že jej podpořilo v jednotlivých okrscích více osob“* nebo že je *„přesvědčen“* o tom, že počet hlasů sečtených v jeho prospěch neodpovídá počtu skutečně pro něj odevzdaných hlasů nebo že *„také považuje za nestandardní rozdíly v hlasech určených jednotlivým kandidátům“* nebo že *„zjistil, že konkrétně jeho osobu v tomto okrsku podpořilo minimálně dalších 6 voličů“*, event., že *„spatřuje velké rozdíly odevzdaných hlasů v jednotlivých okrscích voleb do zastupitelstva města Pardubic a do zastupitelstva Městského obvodu Pardubice III, pro kandidáty MUDr. K.Š., Ph.D., a Ing. J.L.“*, jsou pouze tvrzeními, která nemohou vyvolat důvodné pochybnosti o dodržení volebního zákona. Tyto navrhovatelem uvedené skutečnosti ještě samy o sobě neobsahují tvrzení, ze kterých by bylo možné vyvodit zvláště významnou indicii o porušení volebního zákona, způsobitou vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb. Navrhovatel např. neuvádí, z čeho že konkrétně vyvozuje svá podezření z chybného zjištění výsledků voleb, nekonkretizuje, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že *„jeho osobu v tomto okrsku podpořilo*

minimálně dalších 6 voličů.“. Rovněž případ, kdy kandidát získá v jednotlivých okrscích různý počet hlasů, není nic neobvyklým, když ve výsledcích voleb zjištěný projev vůle voličů v jednotlivých okrscích nelze ztotožňovat. Na rozhodování voličů mají vliv různé okolnosti, např. stranická identifikace, skupinová sounáležitost, materiální zájmy, základní hodnotové a ideologické postoje, preference k současným politickým otázkám, zhodnocení aktuální situace, sociální zázemí apod. (srov. Bradová, E., *Od lokálních mítinků k politickému marketingu – teorie a vývoj politické komunikace a volebních kampaní*, nakl. Masarykova univerzita, Mezinárodní politologický ústav, Brno, 2005). Krajský soud považuje za podstatné v neposlední řadě i to, že **voliči jsou formováni ve svých rozhodnutích bezprostředními a často i každodenními zkušenostmi a poznatky z činnosti obecního úřadu a zastupitelstva obce.** Je tedy **podceněním** racionality rozhodování voličů představa, že by tito byli ve svém rozhodnutí, komu odevzdají svůj hlas ve volbách v nadsázce řečeno „stroji na vyplňování volebních lístků“. Je tak zcela běžným jevem, že jeden kandidát získá v různých volebních okrscích i různý počet hlasů. **Například z výsledků voleb vyplývá, že dosavadní starosta pan Š. obdržel v jednom volebním okrsku 117 hlasů, ale v jiném jen 41 hlasů. Z toho nelze automaticky vyvozovat, že se jednalo o důsledek chybného sčítání hlasů.**

Navíc navrhovatel k těmto tvrzením neuvádí žádné konkrétní důkazy, když ani neuvádí, z jakých že to má zdrojů *„informace o tom, že jej podpořilo v jednotlivých okrscích, kde žijí samotní kandidáti, více osob“*. Z uvedených důvodů proto soud dospěl k závěru, že návrh nebyl důvodný a musel jej zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 93 odst. 4 s.ř.s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Podle ust. § 93 ods.t 5 s.ř.s. soud usnesení doručí účastníkům a vyvěsí jej na úřední desce soudu, přičemž usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení.

Poučení: Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek (§ 104 odst. 1 s.ř.s.).

V Pardubicích dne 11. listopadu 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová